

En campanya electoral, no tot s'hi val

written by Anna N. | 11 de febrer de 2021

En campanya electoral, la discrepància sembla el factor determinant, però en realitat pot ser contraproductiu. Veiem com cada força política intenta trobar el seu lloc i no tot s'hi val.

El sector unionista té molts punts en comú que els pot convertir en aliats, malgrat que ara es barallin per arrebregar més vots i/o per entrar al Parlament. Treure els draps bruts pot no sempre fer prendre partit, entre altres coses, perquè tothom té coses a amagar o que no s'ajusten amb les promeses fetes en anteriors legislatures, o si més no són susceptibles de matisos.

Només cal tenir memòria i anar més enllà del 14-F. Ara tots s'agafen i fan escarafalls a Laura Borràs quan, en el seu moment, en fer-se pública la investigació de la portaveu de JxCAT, el [dictamen al suplicatori del Congrés](#) del juny passat fou avalat per 293 vots a favor (PSOE, PP, Podem, Vox i Cs) amb 14 vots en contra (JxCAT i PNB) i 5 abstencions, i ERC, CUP i Bildu **no van participar a la votació**: per què? No votar contra el suplicatori pot entendre's com un blanqueig del Tribunal Suprem? Volen semblar perdonavides? Què passa per davant si tots volen arribar allà mateix, davant de les mentides, dilacions i jocs de l'estat, de manera reincident? I més encara quan reconeixen els presos polítics i que no van tenir un judici just, davant del dubte?

Si tothom ho té tant clar tot, malgrat no haver poder estat demostrada la seva presumpta culpabilitat, perquè no dir aleshores de manera clara el seu posicionament? Perquè ara ERC carrega contra la ["corrupció sociovergent"](#)? Quina casualitat que la notícia i el "cas" va veure la llum arran d'estrenar-se

al Congrés, el 2019? Per què si està imputada no s'ha jutjat encara, fet que genera ja de per si controvèrsia, quan no hauria de ser així, ja que la justícia espanyola dona extrema prioritat als judicis més mediàtics (o allisonadors), allargant el silenci i prenent les mesures quan volen que representants independentistes o manifestants lliures no combreguen amb ells quedin despamparats? **Ampliar la base** és ampliar el vot independentista només ...?

Ara bé, el posicionament conjunt en contra de la repressió d'un 155 permanent i l'argument al·legat sempre en acusacions als partits independentistes, no sembla valer aquesta vegada, per alguns: la de ser tan sols un cap de turc més del govern espanyol; l'alternativa d'esquerres, la tercera en discòrdia afirma que si continua imputada "evidentment que no" li donarien suport en una investidura; la CUP també ha atacat àmpliament els partits que governen i per ells, la simplicitat dels pols esquerra – dreta encara els ho posa més difícil...

ERC però fa també el doble joc: aquí i a Madrid, apareixent en mitjans de comunicació estatals abanderant-se com el més independentista, i en contra del PSC, fent fàstics a un partit aliat, amb el qual han pactat i formen part d'una suposada taula de diàleg que té molts temes sobre la taula i sense cap èxit ni pas endavant, després del suport a Sánchez i de fer-los la gara gara. Aquesta immobilitat es deu potser més al moment? O a un tripartit que sembla que els votants no li comprarien?

El més desconcertant: la lluita per veure qui és més independentista. En una entrevista de Pere Aragonès concedida a [Vilaweb](#) a la pregunta: *Per què voleu pactar amb Junts si no us hi enteneu?* Doncs dir que són una còpia de l'original no és pas un argument per a un futur cap de govern, la veritat. Dir que "La taula no s'ha pogut posar en marxa i la manca d'unitat estratègica de l'independentisme ha estat aprofitada per l'estat" és una presa de pèl.

Els comuns, de la mà d'Iglesias i de la Colau, s'estan ja **desemmascarant** i deixant veure la tendència espanyolista, més enllà d'unes polítiques poc d'esquerres, a la pràctica, i als suports que siguin, vinguin d'on vinguin. Jéssica Albiach ja ha dit que aposta per repetir acords "com el de l'Ajuntament de Barcelona i el del govern espanyol". Que ningú s'enganyi amb PSC-PSOE molt **envalentonat** per l'"efecte Illa", amb un discurs molt marcat i que no deixa lloc per a dubtar [del que es pot esperar d'ells](#): "Construir Catalunya des de Madrid". El PdCat sembla poder ser una aliada, però que no destaca per abanderar el seu independentisme; el seu independentisme i defensa de l'autogovern es veurà.

La candidatura de JxCat engloba molts **partits i forces independentistes** i unilateralistes i sí: potser és al govern, i amb molts canvis i rutes en procés. Cal ara, però, **prioritzar el país en lloc del partit** més que mai. Per ser fidels al mandat de l'1d'Octubre, el que cal és anar plegats en l'objectiu de l'1 d'Octubre, no pas a guanyar, o almenys no hauria de ser el prioritari. L'opció més lògica, estratègica i efectiva seria la que proposta –en tant que iniciativa transversal i que ha de reflectir l'independentisme – el **decàleg o punts en comú pel que fa a aquest bloc** proposada per [l'ANC](#), per assegurar als ciutadans que creuen en un país fort i que pugui decidir. Allò dit i no fet els hauria de passar factura. De les legislatures "exprés" a les que estem acostumats els darrers anys, la lliçó apresada que caldria portar és que: a la tercera ha d'anar a la vençuda, que pel mateix camí no s'arriba a un lloc diferents i que han d'anar a la una: on és l'enemic? El referèndum ha estat al programa de molts partits.

Per una banda, un ajornament electoral hauria pogut afavorir la participació. La situació de pandèmia no ha de servir per cercar excuses: ni excuses per no dur a terme el programa i les promeses electorals, ni excuses per justificar-ne un mal resultat. L'Estat mantindrà la demana respectar el resultat

del 14-F sigui quina sigui la participació? Cal exercir el vot: no ha de poder ser un fre pels catalans que ens caracteritzem per tenir-ho tot més difícil. Esperem que els pactes post electorals ens sorprenguin (en positiu) ja que no estan en un pati d'escola i s'han de guanyar la nostra confiança, no? **Tots a votar!**